

Gaardmandsstand. Og det mener jeg tjener til disses Ære, at de har holdt sig fri for at sige: Der kan indtræffe det og det, som kan ødelægge vort Arbejde, derfor maa vi have Støtte; men at de har sagt: Vi tror, at vi bør sikre os imod, at noget saadant sker, og vi maa selv bære Risikoen. Men til Trods for, at Forholdet er dette ude paa Landet, er der, som jeg nævnte i Gaar, ikke skabt Uvillie derude mod dette Lovforslag. Jeg mener, at naar man i 1907 vedtog den nugældende Lov om Arbejdsløshedskasser, var det et Bevis i saa Henseende. Men et yderligere Bevis er, at man Gang efter Gang i de siden da forløbne Aar har maattet gaa til at vedtage Love i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed, Love, som har stillet umaaelig store økonomiske Krav baade til Staten og Kommunerne.

Her er et Forhold, som jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger om. Jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sagde, at her stod man overfor noget uafvendeligt, og at det maatte Folk sikre sig imod; men saa vidt jeg har forstaaet den Teori, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og mange andre med ham be- kender sig til, er det den, at en Følge af det moderne Samfund, saaledes som det har bygget sig op, er, at Arbejdsløsheden er blevet en uafvendelig Ulykke. Saaledes har jeg forstaaet de Herrer, og saaledes synes jeg ogsaa Sagen faktisk ligger. Men saa synes jeg ogsaa, man ud fra denne Forudsætning maa sige til de vedkommende: I maa i Tide sikre jer, thi I ved, at en saadan Ulykke uafvendeligt vil komme! Det er det, man maa gøre ude i det arbejdende Landbrug. Man siger til dem derude: I maa sikre jer, I maa tage Tabet, det maa I indrette jer paa, ikke Dagen i Forvejen, men saaledes, at I er forberedte, naar Tiden kommer. Kommer den saa ikke, er det en Lykke, men den kan komme, og den vil da komme som uafvendelig, d. v. s. som noget, man slet ikke kan frigøre sig for. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) skød Spørgsmaalet til Side ved at sige, at naar der var andre Samfundsforhold, kunde man let komme ud over det; naar f. Eks. Jorden var i Samfundets Eje, vilde saadanne uafvendelige Begivenheder, som indtræffer overfor Landbruget, slet ikke faa de samme Følger. Jeg kunde næsten fristes til at sige til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at den Dag ligger saa langt ude, at det kan man

i alt Fald ikke pege paa med nogen stor Ret ved Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Det, der for mig har været og fremdeles er Hovedsagen, er, at vi kommer til at lægge Byrden, hvor jeg mener, den skal lægges. Jeg mener ikke, at det offentlige skal skubbe denne Sag fra sig, thi jeg indrømmer, at vi maa vænne os til at se, at disse ulykkelige Tilfælde, hvorved der bliver Arbejdsløshed, kommer. Naar man saa siger til Arbejderne: I skal sikre jer, saa godt I kan, mod det — saa vil jeg ogsaa gerne være med til at arbejde for, at det offentlige træder støttende til. Men her er det da Spørgsmaalet: Stat eller Kommune, kommer frem. Jeg maa hævde, at Staten staar med sine Forpligtelser overfor Dige- og Høfdebygning, at her maa Staten træde til, fordi det er Samfunds- anliggender, som man ikke kan lægge over paa den enkelte Kommune. Det vilde jo være ganske umuligt at tænke sig, at Kommunerne f. Eks. oppe ved Vesterhavs- kysten skulde være i Stand til at bekoste de Høfder, som skal beskytte Landet mod Havets Vælde. Men hvad man kan sige, er, at her melder Spørgsmaalet sig i snævrere Kredse, og her maa man indenfor den snævrere Kreds træde til med Offentligheds Støtte. Det skal jeg ikke have noget imod, og jeg tror, den højtærede Minister har Ret i, at naar man vil gaa til at lægge Byrden over paa Kommunerne, maa man gøre det kommunale Tilskud obligatorisk og fast. Jeg vil bestemt holde paa, at man lægger Byrderne paa Kommunen, som er i Stand til, uden at der behøver at være en lønnet Kontrol, der medfører Administrationsudgifter, at føre en virkelig effektiv Kontrol. Derved kommer Støtten til at ligge der, hvor Støtten skal være, og man fjerner Uvillien mod denne Sag ikke blot indenfor de Kredse, Lovforslaget særlig omfatter, men ogsaa ude paa Landet. Der blev sagt: Vi har ikke noget imod, at de ogsaa ude paa Landet faar Støtte af denne Lov. Nej, naturligvis, Loven maa komme til at gælde for det ganske Land, og bliver der Arbejdsløshed paa Landet, maa man virkelig paa samme Maade lade Landkom- munerne tage Byrden. Det synes jeg er saa naturligt og lige til, og det er det, jeg har gjort mig til Talsmand for, og jeg haaber, det maa blive Genstand for en nøje og grundig Overvejelse i Udvalget.

Den ærede Ordfører for mit Parti (Moestrup) nævnte i Forbigaaende, at eet maatte man i hvert Fald vogte sig vel for,